

Ajatuksia Paavalin kirjeistä

1.KOR.1:1-31

"SEURAKUNTA ARMOSSA JA VII-SAUDESSA"

Paavali aloittaa kirjeensä korinttolaisille, osoittaen kirjeensä juuri heille, mutta myös kaikille, jotka **huutavat avukseen Herran nimeä!** Eikö olekin suurenmoista, että Paavalin kirje on osoitettu myös meille, tämän päivän kristityille!

*"Korintissa olevalle Jumalan seurakunnalle, Kristuksessa Jeesuksessa pyhitetyille, jotka ovat kutsutut ja pyhät, **ynnä kaikille**, jotka avuksi huutavat meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeä kaikissa paikkakunnissa, niin omissaan kuin meidänkin."* 1.Kor.1:2

Paavali tervehtii seurakuntaa tuttuun tyyliinsä:

"Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!" 1.Kor.1:3

- Jotenkin nämä sanat kuulostavat lämpimiltä ja varmasti Paavali tarkoittikin kokosydämisesti jokaista sanaansa. Eräänä päivänä Jeesus myös toivotti rauhaa uskovilleen tähdentäen;

"Rauhan Minä jätän teille: Minun rauhani - sen Minä annan teille. En Minä anna teille, niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö." Joh.14:27

Paavali oli siis Jeesuksen linjoilla toivottaessaan Jumalan rauhaa seurakunnalle. Juuri nämä kaksi sanaa - *armo ja rauha* - sisältävät evankeliumin ydintarkoituksen. Jumalan tahto on, että ottaisimme vastaan Hänen armonsa ja saisimme tuntea ihmeellistä, miltei yli ymmärryksen käyvää rauhaa. (Fil.4:7)

Paavali osoittaa jälleen, miten rakkaita ja tärkeitä Jumalan seurakunnat olivat hänelle. Perustaessaan seurakuntia, Paavali tahtoi niiden voivan hyvin ja tulevan täyteyteen Kristuksessa.

"Minä kiitän Jumalaani aina teidän tähtenne siitä Jumalan armosta, joka on annettu teille Kristuksessa Jeesuksessa, että kaikessa olette rikkastuneet Hänessä, kaikessa puheessa

ja kaikessa tiedossa, sen mukaan kuin todistus Kristuksesta on teissä vahvistettu, niin ettei teiltä mitään puutu missään armolahjassa, teidän odottaessanne meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestystä. Hän on myös vahvistava teitä loppuun asti, niin että te olette nuhteetomat meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen päivänä. Jumala on uskollinen, Hän, jonka kautta te olette kutsutut Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme yhteyteen. 1.Kor.1:4-9

Kuinka lohdullisia sanoja Paavali kirjoittikaan korinttolaisille! Voimme vain arvailla, millä innolla he lukivat uudelleen ja uudelleen näitä rohkaisun sanoja! - **"Olette rikkastuneet Hänessä, puheessa, tiedossa... ettei teiltä mitään puutu missään armolahjassa."** Ja sitten lupaus, että **"HÄN on vahvistava teitä loppuun asti!"** Lisäksi Paavali mainitsee sanoja, **"Jumala on uskollinen, olette kutsutut Jeesuksen yhteyteen..."** Näitä lukiessa, oikein pysähtyen miettimään, mitä nuo sanat sisältävät, valtaa sydämen ilo ja toivo! Mekin olemme kutsutut Jeesuksen Kristuksen yhteyteen ja saamme omistaa Hänessä kaikki viisauden ja tiedon aarteet!

"Heidän sydämensä, yhteen liittyneinä rakkaudessa, saisivat kehotusta omistamaan täyden ymmärtämyksen koko rikkauden ja pääsisivät tuntemaan Jumalan salaisuuden, Kristuksen, jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyneinä." Kol.2:2-3

Sitten Paavali jatkaa muistuttaen sopeutuksesta seurakunnan keskellä. Nämä sanat meidän on myös muistettava tämän päivän seurakunnassa. Paavali oli saanut kuulla, että korinttolaisilla oli riitoja seurakunnan keskellä, - ja että he taistelivat asioista ollen - toiset Paavalin, Keefaan ja taas toiset Apolloksen puolella. Joku hurskas heitti löylyä sanoen olevansa Kristuksen puolella! Mahtoi meininki vaikuttaa välillä enemmän *"hiekkalaatikko-touhulta"* kun siinä sanailtiin, kuka oli mistäkin mitä mieltä. Tähän Paavali antaa selkeän ytimekästä opetusta:

"Onko Kristus jaettu? Ei kaiketi Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen? Minä kiitän Jumalaa,

etten ole kastanut teistä ketään muuta kuin Krispuksen ja Gaiuksen, niin ettei kukaan saata sanoa, että te olette minun nimeeni kastetut. Kas-toinhan tosin Stefanaankin perhe-kunnan; sitten en tiedä, olenko teidän muuta kastanut. Sillä Kristus ei lähettänyt minua kastamaan, vaan evankeliumia julistamaan - ei puheen viisaudella, ettei Kristuksen risti menisi mitättömäksi." 1.Kor.1:13-17

Toisin sanoen Paavali vihelsi puolue, ja valtapelin poikki painottaen, **Jeesuksen Kristuksen ristin** ehdotonta **tärkeyttä** ja keskeisyyttä seurakunnassa. Tänäpäin saatamme *lahkolaistavan* mukaan kiivailla samantapaisesti - kehuskellen, kuinka *oma oppi on Raamatullinen!* Aivan, kuin toisilla ihmisillä ei olisi samaa Raamattua, lukutaitoa tai ymmärrystä ja mahdollisuutta päästä ymmärryksen Jumalan tahdon noudattamisessa. Onkin hyvin pöyristyttävän omahyväistä ajatella itse olevan oikeassa ja kaikkien muiden väärässä! Todennäköisesti tällainen itsensä palvoja on itse väärässä, ainakin hänen mielensä laatu ei ole oikea Jumalan ja ihmisten edessä. Paras lääke *lahkolaisuutta* vastaan onkin Paavalin sanat: *"Onko Kristus jaettu?"* **Jeesus ei kuulu yksin Hel-luntailaisuuteen, Baptisteihin, Luterilaisiin tai Vapaakirkkoon.** Kaikkiällä, missä ihmiset **huutavat avukseen Herran nimeä**, kuuluivatpa täällä mihin kastiin, sukuun, uskontoon tai rotuun tahansa, **pelastuu** niin totta, kuin Jumala on lähettänyt oman Poikansa!

Paavali jatkaa tekstiään pysyen tärkeimmässä, eli uskon ytimessä. Hän analysoi rehellisesti ja avoimesti, mitä aito ja oikea usko Jeesukseen on maailman silmissä, ja mitä se merkitsee niille, jotka uskovat:

"Sillä sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima." 1.Kor.1:18

Kyllä vielä tänäänkin Herraan vilpittömästi uskovia ihmisiä pidetään hieman *hassahtaneina*. Eihän maailma viisaudessaan voi käsittää sitä ulottuvuutta, mikä uskovaisella on hänen tuntiessaan Jumalan ja kokiessaan, miten Hän auttaa ja johdattaa elämää eteenpäin. Toisinaan esiintyy jopa kateutta uskovien menestystä kohtaan, kun he eivät käytä varojaan päihteisiin ja kaikkeen turhuuteen - ja pystyvät näin hankkimaan omaisuutta. Paavali antaa ymmärtää, että kaikki viisaus tulee Jumalalta. Jos Jumala ottaa jumalattoman viisauden pois, hän ei ymmärrä, vaikka kuinka yrittäisi. Uskova taas saa anoa rukouksessa

Jumalalta, ja hän saa pyytämänsä!
(Jaak.1:5)

"Onhan kirjoitettu: 'Minä hävitän viisasten viisauden, ja ymmärtäväisten ymmärryksen minä teen mitättömäksi.' Missä ovat viisaat? Missä kirjjanoppineet? Missä tämän maailman älyniekat? Eikö Jumala ole tehnyt maailman viisautta hullutukseksi? Sillä kun, Jumalan viisaudesta, maailma ei oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa, niin Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskoivat." 1.Kor.1:19-21

Sitten Paavali sanoo, uskovien viisauden lähteestä: -

"Me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, mutta joka niille, jotka ovat kutsutut, olkootpa juutalaisia tai kreikkalaisia, on Kristus, Jumalan voima ja Jumalan viisaus. Sillä Jumalan hulluus on viisaampi kuin ihmiset, ja Jumalan heikkous on väkevämpi kuin ihmiset." 1.Kor.1:23-25

Ajattelepa, miten viisaasti Jumala onkaan päättänyt toimia.

"Sen, mikä on hulluutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaaksensa viisaat häpeään, ja sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen, mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäksensä mitättömäksi sen, joka jotakin on, ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä." 1.Kor.1:27-29

Näin ylpeä ihminen omassa viisaudessaan tulee saamaan lopulta sen palkan, minkä ansaitseekin. Voi sitä päivää, kun hänelle paljastuu, miten tyhmä hän on todellisuudessa ylpeydessään ollut! Siksi olisi äärettömän tärkeää nöyrytyä Jumalan edessä hyljäten tämän maailman tavat ajatella ja käsitellä asioita. **Jumalan edessä** kerran punnitaan, mitä ajatuksiemme, asenteemme ja tekemme todellisuudessa olivat.

Mutta Hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi, että kävisi, niin kuin kirjoitettu on: "Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra." 1.Kor.1:30-31

Kerskaaminen on seurausta ylpeydestä, ja tässä Paavali antaa luvan olla ylpeä, ei siitä, mitä itse on, vaan **siitä, mitä Jeesus Kristus on**. Tarkemmin sanottuna kerskaaminen ilmentää ja ilmaisee, eli julki tuo ylpeyden aihetta. Muistanet Sanan opetusta siitä, että "Sydämen kyllyydestä suu puhuu" (Matt.12:34) ja jokainen tuo esille sydämestään sitä, mitä sisällään omistaa. (Luuk.6:45)

Seurakunnan viisaus siis perustuu ainoastaan Kristukseen ja Hänen kauttansa Jumalan rajattomiin mahdollisuuksiin. Jeesus voi muuttaa ihmisen elämän, nostaa syntisen ylös turmion kuopasta ja Hän kyllä kykenee varjellemaan meidät Hänessä, että pelastumme tästä pahasta maailmasta.

